

ŻYCIORYS ŚW. JANA PAWŁA II

Dzieciństwo

Karol Józef Wojtyła urodził się 18 maja 1920 r. w Wadowicach, niewielkim miasteczku nieopodal Krakowa, jako trzecie dziecko Emilii z Kaczorowskich i Karola Wojtyłów. Został ochrzczony w kościele parafialnym pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny 20 czerwca 1920 r. przez ks. Franciszka Żaka, kapelana wojskowego. Rodzice nadali mu imię Karol na cześć ostatniego cesarza Austrii, Karola Habsburga. Z okna ich mieszkania, przy ul. Kościelnej 7, widać było zegar słoneczny na ścianie kościoła z napisem: „Czas ucieka – wieczność czeka”, o którym wspominał późniejszy papież. Mały Karol wzrastał w atmosferze głębokiej wiary swoich rodziców. Szczególny wpływ wywarł na niego przykład modlitwy i samodyscypliny ojca. Widział, jak żarliwie się modlił i jak umiał od siebie wymagać. Po latach, już jako Jan Paweł II, pisał: „Moje lata chłopięce i młodzieńcze łączą się przede wszystkim z postacią ojca. [...] Patrzyłem z bliska na jego życie, widziałem, jak umiał od siebie wymagać, widziałem, jak klękał do modlitwy. To było najważniejsze w tych latach, które tak wiele znaczą w okresie dojrzewania młodego człowieka. Ojciec, który umiał od siebie wymagać, w pewnym sensie nie musiał wymagać od syna. Patrząc na niego, nauczyłem się, że trzeba samemu sobie stawiać wymagania i przykładać się do spełnienia własnych obowiązków”. Tak więc już od wczesnej młodości Karol uczył się od ojca wierności modlitwie oraz stawiania sobie wysokich wymagań i sumiennego wypełniania obowiązków.

Rodzina Wojtyłów żyła skromnie. Jedynym źródłem utrzymania była pensja ojca – wojskowego urzędnika w Powiatowej Komendzie Uzupelnień w stopniu porucznika. Edmund, brat Karola, studiował medycynę na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie i został lekarzem. Wojtyłowie mieli jeszcze jedno dziecko – Olgę, która zmarła zaraz po urodzeniu. W dzieciństwie Karola nazywano najczęściej zdrobnieniem imienia – Lolek. Uważano go za chłopca utalentowanego i wysportowanego. 13 kwietnia 1929 r. zmarła matka Karola. W pierwszą rocznicę śmierci matki ojciec zabrał dziesięcioletniego Karola na pielgrzymkę do sanktuarium Matki Bożej w Kalwarii Zebrzydowskiej. Pragnął, aby Lolek nawiązał osobisty kontakt z Matką Bożą i zaczął Ją traktować jako swoją Mamę. Pielgrzymka ta wywarła wielki wpływ na Karola. Odkrył, że Maryja jest kochającą i zatroskaną o niego Matką, przylgnął całym swoim sercem do Matki Bożej czczonej w Kalwarii Zebrzydowskiej. Można powiedzieć, że od tego czasu datuje się szczególnie związek Karola z Matką Bożą, a Jej sanktuarium stało się dla niego ulubionym miejscem pielgrzymek. Trzy lata później, 5 grudnia 1932 r., w wieku 26 lat, zmarł na szkarlatynę brat Edmund. Chorobą zaraził się od swojej pacjentki w szpitalu w Bielsku - Białej.

Od września 1930 r. Karol rozpoczął naukę w Państwowym Gimnazjum Męskim im. Marcina Wadowity w Wadowicach. Nie miał żadnych problemów z nauką; już w tym wieku, według jego katechetów, wyróżniała go także ogromna wiara. 14 maja 1938 r. Karol zakończył naukę, otrzymując świadectwo maturalne z oceną celującą, następnie wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zamieszkał z ojcem w Krakowie.

W lutym 1940 r. poznał osobę ważną dla swego rozwoju duchownego. Był to Jan Tyranowski, który prowadził dla młodzieży męskiej koło wiedzy religijnej. Uczestniczący w nim Wojtyła poznał wówczas i po raz pierwszy czytał pisma św. Jana od Krzyża.

Młodość

18 lutego 1941 r. po długiej chorobie zmarł ojciec Karola. Było to poważnym ciosem dla młodego chłopaka, który w 21 roku życia pozostał zupełnie bez rodziny. Po śmierci ojca Karol Wojtyła pozostał bez środków do życia. W normalnych czasach mógłby liczyć na studenckie stypendium, ale w czasie wojny uczelnie nie działały. Karol wykorzystał ten czas na intensywne samokształcenie. Środowisko akademickie utrzymywało więzi i działało w podziemiu. W 1942 i 1943 r. jako reprezentant krakowskiej społeczności akademickiej udawał się do Częstochowy, by brać udział w odnowie ślubów jasnogórskich.

Za jedną z najważniejszych dla siebie inicjatyw okresu okupacji Karol uważał pracę aktorską w konspiracyjnym Teatrze Rapsodycznym, pod kierownictwem Mieczysława Kotlarczyka (teatr działał pod auspicjami podziemnej organizacji narodowo-katolickiej Unia). W tym czasie powstało wiele utworów poetyckich Wojtyły, publikowanych później pod pseudonimem Andrzej Jawień (inne pseudonimy literackie to AJ, Piotr Jasień, a od 1961 r. – Stanisław Andrzej Gruda). Twórczość

literacką kontynuował także w latach późniejszych. Karol podjął pracę jako pracownik fizyczny w zakładach chemicznych Solvay, początkowo w kamieniołomie w Zakrzówku, a potem w oczyszczalni sody w Borku Fałęckim. Współpracownicy wspominali później, że każdą przerwę w pracy spędzał zatopiony w lekturze. W drodze do pracy wstępował do kaplicy Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Łagiewnikach, obok cmentarza, na którym w 1938 r. pochowano przyszłą świętą – s. Faustynę Kowalską.

Kapłaństwo

W 1942 r. wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie, nie przerywając pracy w Solvayu. W tym samym czasie rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Kiedy w Warszawie wybuchło Powstanie, w Krakowie hitlerowski terror nasilił się (w tzw. „czarną niedzielę” 6 sierpnia 1944 r. Niemcy aresztowali ponad 7 000 mężczyzn). Wówczas kardynał Sapięha, chcąc ratować przyszłych kapłanów, zdecydował, że alumni mają zamieszkać w pałacu arcybiskupim. Tam Karol pozostał do końca wojny, do czasu odbudowania krakowskiego seminarium na Podwału. 13 października 1946 r. alumn Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie Karol Wojtyła został subdiakonem, a tydzień później diakonem. Już 1 listopada 1946 r. kard. Adam Stefan Sapięha wyświęcił Karola na księdza.

15 listopada 1946 r. wraz z klerykiem Stanisławem Starowiejskim poprzez Paryż wyjechał do Rzymu, aby kontynuować studia na Papieskim Międzynarodowym *Athenaeum Angelicum* (obecnie Papieski Uniwersytet św. Tomasza z Akwinu). Podczas studiów zamieszkiwał w Kolegium Belgijskim, gdzie poznał wielu duchownych z krajów frankofońskich oraz z USA.

W 1948 r. ukończył studia z dyplomem *summa cum laude* (tzn. z najwyższą pochwałą). W lipcu 1948 r. na okres 7 miesięcy ks. Karol został skierowany do pracy w parafii Niegowić, gdzie spełniał zadania wikarego i katechety. W marcu 1949 r. został przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie. Tam założył chór gregoriański, z którym wkrótce przygotował i odśpiewał mszę *De Angelis* („O Aniołach”). Swoich chórzystów zaraził pasją i miłością do gór – razem przewędrowali Gorce, Bieszczady i Beskid. Organizowali także spływy kajakowe na Mazurach. W Krakowie otrzymał też w końcu 1948r. tytuł doktora teologii (którego nie dostał w Rzymie z powodu braku funduszy na wydanie drukiem rozprawy doktorskiej). Uzyskawszy po śmierci kard. Sapięhy urlop na pracę naukową, w latach 1951-1953 rozpoczął pisanie pracy habilitacyjnej, która, chociaż przyjęta w 1953 roku przez Radę Krakowskiego Wydziału Teologicznego, została odrzucona przez Ministerstwo Oświaty i tytułu docenta

Karol Wojtyła nie uzyskał (aż do roku 1957). W roku 1956 objął za to katedrę etyki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Biskup i kardynał

W 1958 r. Karol Wojtyła został mianowany biskupem pomocniczym Krakowa i biskupem tytularnym Umbrii. Przyjął wówczas, zgodnie z obyczajem, jako hasło przewodnie swej posługi słowa *Totus tuus* (łac. „Cały Twój”); kierując je do Matki Chrystusa. Konsekracji biskupiej ks. Karola Wojtyły dokonał 28 września 1958 r. w katedrze na Wawelu metropolita krakowski i lwowski, arcybiskup Eugeniusz Baziak. Współkonsekratorami byli biskup Franciszek Jop i biskup Bolesław Kominek. W tym okresie powstały najgłośniejsze prace biskupa Wojtyły, które przyniosły mu sławę wśród teologów: „Miłość i odpowiedzialność” (1960) oraz „Osoba i czyn” (1969). W 1962 r. został krajowym duszpasterzem środowisk twórczych i inteligencji. Na okres biskupstwa Karola przypadły także obrady Soboru Watykańskiego II, w których aktywnie uczestniczył.

30 grudnia 1963 r. Karol Wojtyła został mianowany arcybiskupem metropolitą krakowskim. Podczas konsystorza 26 czerwca 1967 r. został nominowany kardynałem. 29 czerwca 1967 r. otrzymał w kaplicy Sykstyńskiej od papieża Pawła VI czerwony biret, a jego kościołem tytularnym stał się kościół św. Cezarego Męczennika na Palatynie. Jako pasterz diecezji starał się ogarniać swą posługą wszystkich potrzebujących. Wizytował parafie, odwiedzał klasztory. W 1965 r. otworzył proces beatyfikacyjny siostry Faustyny Kowalskiej. Utrzymywał dobry i ścisły kontakt z inteligencją krakowską, zwłaszcza ze środowiskiem naukowym i artystycznym. Zyskał dojrzałość jako myśliciel, sięgając nie tylko do rozległej tradycji filozoficznej, lecz także do Biblii i do mistyki (zawsze był mu bliski św. Jan od Krzyża). Stał się znanym poza Polską autorytetem. Był obok Prymasa Polski kardynała Stefana Wyszyńskiego najważniejszą postacią Episkopatu Polski. Z nazwanym tak przez siebie, „Prymasem Tysiąclecia” ściśle współpracował, okazując szacunek dla jego doświadczenia i mądrości.

Papież

W nocy z 28 na 29 września 1978 roku po zaledwie 33 dniach pontyfikatu zmarł papież Jan Paweł I. 14 października rozpoczęło się więc drugie już w tym roku konklawe – zebranie kardynałów, mające wyłonić nowego papieża.

16 października 1978 roku około godziny 17.15 w siódmym głosowaniu metropolita krakowski, kardynał Karol Wojtyła został wybrany papieżem. Przyjął imię Jan Paweł II. O godz. 18.45 kard. Pericle Felici ogłosił wybór nowego papieża – HABEMUS PAPAM!

Jan Paweł II udzielił pierwszego błogosławieństwa „Urbi et Orbi” – „Miastu i Światu”. 22 października na Placu Świętego Piotra odbyła się uroczysta inauguracja pontyfikatu, a następnego dnia pierwsza audiencja dla 4000 Polaków zgromadzonych w auli Pawła VI. Msza św. inauguracyjna pontyfikat była transmitowana przez radio na wszystkie kontynenty. Dla Polaków, w kraju rządzonym przez komunistów, była to pierwsza transmisja Mszy św. od czasów przedwojennych. 12 listopada Jan Paweł II uroczystie objął katedrę Rzymu – Bazylikę św. Jana na Lateranie, stając się w ten sposób Biskupem Rzymu.

Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach biskupem Rzymu, nie będącym Włochem. Wybór na głowę Kościoła osoby z kraju socjalistycznego wpłynął znacząco na wydarzenia w Europie Wschodniej i w Azji w latach 80-tych i 90-tych XX wieku.

Pontyfikat Jana Pawła II trwał ponad 26 lat i był drugim co do długości w dziejach Kościoła. Najdłużej – 32 lata – sprawował swój urząd Pius IX (nie licząc pontyfikatu Piotra – pierwszego następcy Jezusa). Podczas wszystkich pielgrzymek Jan Paweł II przebył ponad 1,6 miliona kilometrów, co odpowiada 30-krotnemu okrążeniu Ziemi wokół równika i trzykrotnej odległości między Ziemią a Księżycem. Jan Paweł II odbył 104 pielgrzymki zagraniczne, podczas których odwiedził 135 krajów, oraz 145 podróże na terenie Włoch, podczas których wygłosił 898 przemówień. Z 334 istniejących rzymskich parafii odwiedził 301. Jego celem było dotarcie do wszystkich parafii, zabrakło niewiele.

Jan Paweł II mianował 232 kardynałów (w tym 9 Polaków), ogłosił 1318 błogosławionych (w tym 154 Polaków) i 478 świętych. Napisał 14 encyklik, 14 adhortacji, 11 konstytucji oraz 43 listy apostolskie. 16 października 2002 roku listem „Rosarium Virginis Mariae” (O różańcu świętym) Jan Paweł II dodał tajemnice różańca związane z misją publiczną Jezusa na ziemi określone jako tajemnice światła. Powyższe dane statystyczne nie oddają jednak nawet skrawka ogromnego dziedzictwa nauczania i pontyfikatu pierwszego w dziejach Kościoła Papieża-Polaka. W roku

Chętnie spotykał się z młodymi ludźmi i poświęcał im dużo uwagi. Na spotkanie w Rzymie w roku 1985, który ONZ ogłosiła Międzynarodowym Rokiem Młodości, napisał list apostolski „Dilecti Amici” na temat roli młodości jako okresu szczególnego kształtowania drogi życia. 20 grudnia 1985r.

zapoczątkował tradycję Światowych Dni Młodości. Odtąd co roku przygotowywał orędzie skierowane do młodych, które stawało się tematem międzynarodowego spotkania, organizowanego w różnych miejscach świata. (patrz niżej znajdują się tam daty i miejsca spotkań, które odbyły się w czasie pontyfikatu Jana Pawła II)

13 grudnia 1994r., w Roku Rodziny, Ojciec Święty napisał list do dzieci „Tra pochi giorni”, w którym zachęcał dzieci całego świata, aby chętnie wpatrywały się w Dziecię Jezus, Jego Matkę oraz św. Józefa. Prosił, aby patrząc na Świętą Rodzinę, zawsze myśleć o swojej rodzinie, w której przyszlismy na świat. Papież zwracał również uwagę, że Ewangelia przeniknięta jest prawdą o dziecku, dlatego można by ją odczytać jako „Ewangelię dziecka”.

Chociaż kardynał Wojtyła rozpoczynając posługę Piotrową był – jak na papieża – bardzo młody (miał 58 lat), cieszył się dobrym zdrowiem i był wysportowany, to niemal cały jego pontyfikat naznaczony był cierpieniem. Choroby Jana Pawła II zaczęły się od pamiętnego zamachu na życie papieża. 13 maja 1981r., podczas audiencji generalnej na Placu św. Piotra w Rzymie o godzinie 17.19 Papież został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Ağcę. Ocalenie, jak sam wielokrotnie podkreślał, zawdzięczał Matce Bożej Fatimskiej, której rocznicę objawień tego dnia obchodzono. Powiedział później: „Jedna ręka strzelała, a inna kierowała kulę”. Cały świat zamarł w oczekiwaniu na wynik sześciogodzinnej operacji w Poliklinice Gemelli. Papież spędził wtedy na rehabilitacji w szpitalu 22 dni. Niestety, do pełnego zdrowia nie powrócił nigdy. Następstwa postrzału spowodowały liczne komplikacje zdrowotne, konieczność kolejnych operacji, pobyty w szpitalu. Zaraz po zamachu w przekazie nadanym przez Radio Watykańskie Papież powiedział: „Modlę się za brata, który zadał mi cios, i szczerze mu przebaczam”. Później odwiedził zamachowca w więzieniu. Papież nigdy nie ukrywał swojego stanu zdrowia. Cierpiał na oczach tłumów, którym w ten sposób dawał niezwykłą katechezę. Wielokrotnie też podkreślał wartość choroby i zwracał się do ludzi chorych i starszych o modlitewne wspieranie jego pontyfikatu. W pierwszą rocznicę zamachu na Placu Świętego Piotra, 13 maja 1982 r., Papież udał się z dziękczynną pielgrzymką do Fatimy. Tam, podczas nabożeństwa, nieznów ważony

mężczyzna Juan Fernández y Krohn lekko ugodził papieża nożem. Ochrona szybko obezwładniła napastnika, a Papież dokończył nabożeństwo. Na szczęście ten drugi zamach nie miał poważnych następstw.

Jan Paweł II od początku lat 90 cierpiał na postępującą chorobę Parkinsona. Mimo licznych spekulacji i sugestii ustąpienia z funkcji, które nasilały się w mediach zwłaszcza podczas kolejnych pobytów Papieża w szpitalu, pełnił ją aż do śmierci. Nagłe pogorszenie stanu zdrowia Papieża rozpoczęło się 1 lutego 2005 r. Przez ostatnie dwa miesiące życia Jan Paweł II wiele dni spędził w szpitalu i nie pojawiał się publicznie. Przeszedł grypę i zabieg tracheotomii, wykonany z powodu niewydolności oddechowej. W czwartek, 31 marca, wystąpiły u Ojca Świętego silne dreszcze ze wzrostem temperatury ciała do 39,6 st. C. Był to początek wstrząsu septycznego połączonego z zapaścią sercowo-naczyniową. Kiedy medycyna nie mogła już pomóc, uszanowano wolę Papieża, który chciał pozostać w domu. Podczas Mszy św. sprawowanej przy jego łożu, którą Jan Paweł II koncelebrował z przymkniętymi oczyma, kardynał Marian Jaworski udzielił mu sakramentu namaszczenia. 2 kwietnia 2005 r. o godz. 7.30 Papież zaczął tracić przytomność. W tym czasie w pokoju umierającego czuwali najbliżsi, a przed oknami, na Placu św. Piotra modlił się wielotysięczny tłum. Wieczorem, przy łóżku chorego odprawiono Mszę św. wigilii Święta Miłosierdzia Bożego. Ok. godz. 19.00 Jan Paweł II wszedł w stan śpiączki. O godz. 21.37 osobisty papieski lekarz Renato Buzzonetti stwierdził śmierć Jana Pawła II. Jan Paweł II odszedł do domu Ojca po zakończeniu Apelu Jasnogórskiego, w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Święta Miłosierdzia Bożego, które sam ustanowił, w 9666 dniu swojego pontyfikatu.

Pogrzeb Jana Pawła II odbył się w piątek, 8 kwietnia 2005 r. Uczestniczyło w nim na placu św. Piotra i w całym Rzymie ok. 300 tys. wiernych oraz 200 prezydentów i premierów, a także przedstawiciele wszystkich wyznań świata, w tym duchowni islamscy i żydowscy. Po zakończeniu nabożeństwa żałobnego, w asyście tylko duchownych z najbliższego otoczenia, papież został pochowany w podziemiach bazyliki św. Piotra, w krypcie bł. Jana XXIII, beatyfikowanego w 2000 r.

13 maja 2005 r. papież Benedykt XVI zezwolił na natychmiastowe rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Jana Pawła II, udzielając dyspensy od konieczności zachowania pięcioletniego okresu od śmierci kandydata, jaki jest wymagany przez prawo kanoniczne. Formalny proces rozpoczął się 28 czerwca 2005 r. Postulatorem został ksiądz Sławomir Oder. 23 marca 2007 r. trybunał diecezjalny badający tajemnicę uzdrowienia jednej z francuskich zakonnice – Marie Simon-Pierre – za wstawiennictwem Papieża Polaka potwierdził fakt zaistnienia cudu. Po niespodziewanym uzdrowieniu, o które na modlitwie prosiły za wstawiennictwem zmarłego Papieża członkinie jej zgromadzenia, s. Marie powróciła do pracy w szpitalu dziecięcym.

2 kwietnia 2007 r. miało miejsce oficjalne zamknięcie diecezjalnej fazy procesu beatyfikacyjnego w Bazylice św. Jana na Lateranie w obecności wikariusza generalnego Rzymu, kardynała Camillo Ruini. 19 grudnia 2009 r. papież Benedykt XVI podpisał dekret o uznaniu heroicznego cnót Jana Pawła II, który zamknął zasadniczą część jego procesu beatyfikacyjnego. 1 maja 2011 r. miała miejsce beatyfikacja papieża Jana Pawła II, której dokonał papież Benedykt XVI podczas uroczystej Mszy Świętej na placu św. Piotra w Rzymie. Liczba wiernych uczestniczących w nabożeństwie jest szacowana na 1,5 mln osób, w tym trzysta tysięcy Polaków. Warto wspomnieć, że Benedykt XVI uczynił wyjątek, osobiście przewodnicząc beatyfikacji swojego Poprzednika – jako zwyczajną praktykę Benedykt XVI przyjął, że beatyfikacjom przewodniczy jego delegat, a on sam dokonuje jedynie kanonizacji. Na datę liturgicznego wspomnienia bł. Jana Pawła II wybrano dzień 22 października, przypadający w rocznicę uroczystej inauguracji pontyfikatu Papieża-Polaka. W

dniu 30 września 2013 r. papież Franciszek ogłosił, że kanonizacja Papieża-Polaka odbędzie się w niedzielę Bożego Miłosierdzia, 27 kwietnia 2014 r. w Rzymie. Do chwały świętych Jan Paweł II został wyniesiony razem z bł. Janem XXIII.

Światowe Dni Młodzieży za pontyfikatu Jana Pawła II

I Światowy Dzień Młodzieży odbył się 23 marca 1986r. właśnie na niższym szczeblu w Rzymie pod hasłem “Bądźcie zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia nadziei, która w was jest” (1 P 3,15).

II Światowy Dzień Młodzieży (11-12 kwietnia 1987r). przebiegał w Buenos Aires w Argentynie pod hasłem: “Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam” (1 J 4,16). T

III Dzień wypadł 27 marca 1988r. i przebiegał pod hasłem “Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie” (J 2,5). Obchody odbywały się w poszczególnych diecezjach i parafiach. W Rzymie Papież zapowiedział pewną zmianę, a mianowicie, że obchody w następnym roku przebiegać będą najpierw, tradycyjnie, w Niedzielę Palmową (19 marca) w diecezjach i parafiach, a następnie latem – centralne uroczystości w Santiago de Compostela (Hiszpania).

IV Światowy Dzień Młodzieży odbył się w dniach 19-20 sierpnia 1989r. w mieście św. Jakuba Apostoła w Hiszpanii. Spotkanie przebiegało pod hasłem “Ja jestem Drogą, Prawdą i Życiem” (J 14,6).

V Światowy Dzień Młodzieży odbył się 8 kwietnia 1990r. pod hasłem “Ja jestem krzewem winnym, a wy latoroślami” (J 15, 5) w Rzymie.

VI Światowy Dzień, którego hasło brzmiało “Otrzymaliście ducha przybrania za synów” (Rz 8,15), miał znów podwójny przebieg. Najpierw, 24 marca 1991r. odbyła się jego część pierwsza – diecezjalna i parafialna a później – w dniach 14-15 sierpnia – Częstochowa.

VII Światowy Dzień Młodzieży, przebiegający pod hasłem “Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię” (Mk 16,15) 12 kwietnia 1992r., znów miał charakter lokalny.

VIII Światowy Dzień Młodzieży w 1993r., przebiegający pod hasłem “Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości” (J 10,10), odbywał się w dwóch etapach. Najpierw, tradycyjnie w Rzymie i w Kościołach lokalnych w Niedzielę Palmową 4 kwietnia. A później w dniach 14-15 sierpnia w stolicy amerykańskiego stanu Kolorado – Denver.

Przed IX Dniem w 1994r. papież ogłosił 27 listopada 1993r. jedno wspólne hasło dla dwóch najbliższych Dni: “Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20,21). Pierwszy z nich odbył się 27 marca 1994 w Rzymie i diecezjach. X spotkanie w dniach 14-15 stycznia 1995r. miało miejsce w stolicy Filipin - Manili – pierwsze w Azji i pierwsze w styczniu (pora letnia na antypodach)

XI ŚDM wrócił do obchodów rzymskich i diecezjalnych. Odbył się 31 marca 1996r. i przebiegał pod hasłem „Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego” (J

6,68).

XII ŚDM w 1997r. pod hasłem „Nauczycielu, gdzie mieszkasz? Chodź i zobacz” (J 1, 38.46), odbył się najpierw tradycyjnie w Niedzielę Palmową 23 marca, a następnie główne uroczystości – 19-24 sierpnia – w Paryżu.

XIII Światowy Dzień Młodzieży wypadł 5 kwietnia 1998r. i przebiegał pod hasłem: „Duch Święty was nauczy”.

XIV Światowy Dzień Młodzieży pod hasłem „Ojciec was miłuje” (por. J 16,27) odbył się 28 marca 1999r. i miał też wymiar zdecentralizowany.

XV Światowy Dzień Młodzieży, przebiegający w roku 2000 pod hasłem: „Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas” (J 1, 14), odbył się znów dwuetapowo: najpierw w Niedzielę Palmową (16 kwietnia) na szczeblu diecezjalnym, a następnie w Rzymie w dniach 15-20 sierpnia uroczystości centralne, ogólnoswiatowe, jako Jubileusz Młodych w ramach Wielkiego Jubileuszu Roku Świętego w Wiecznym Mieście.

XVI Światowy Dzień Młodzieży w 2001r. wypadł 8 kwietnia i miał znów charakter zdecentralizowany. Przebiegał on pod hasłem: „Jeśli kto chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje” (Łk 9, 23).

XVII ŚDM w 2002r. pod hasłem „Wy jesteście solą ziemi, wy jesteście światłością świata” (Mt 5,13-14) znów odbywał się dwuetapowo: najpierw w Niedzielę Palmową 24 marca w diecezjach i parafiach, a następnie w dniach 18-28 lipca w kanadyjskim mieście Toronto.

XVIII ŚDM w 2003r. obchodzony był 13 kwietnia na szczeblu diecezjalnym pod hasłem „Oto Matka Twoja” (J 19, 27).

XIX ŚDM wypadł 4 kwietnia 2004r. a jego hasłem były słowa: „Chcemy ujrzeć Jezusa” (J 12, 21). Obchodom w Rzymie po raz ostatni, jak się miało okazać, przewodniczył Jan Paweł II.

XX ŚDM w 2005 obchodzono pod hasłem „Przybyliśmy oddać Mu pokłon” (Mt 2, 2) najpierw w Niedzielę Palmową 20 marca w wymiarze diecezjalnym, a następnie na szczeblu centralnym w dniach 16-21 sierpnia w Kolonii. 2 kwietnia tegoż roku zmarł Inicjator tych spotkań, a 19 tegoż miesiąca nowym biskupem Rzymu został Benedykt XVI i to on przewodniczył temu wydarzeniu. Dni przebiegały pod znakiem spotkania młodych z dwoma papieżami: Janem Pawłem II, który patronował im z góry i z jego następcą, dla którego była to pierwsza podróż zagraniczna od czasu wyboru.